

11-04-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল –এতিয়া মিঠা ঘৰলৈ (sweet home) যাব লাগে, এইবাবে পুৰণি দুনিয়াৰ কৰ্মৰ লেন-দেন বা হিচাব-নিকাচ সমাপ্ত কৰা, যোগবলৰ দ্বাৰা বিকৰ্মাজীৎ হোৱা”

*প্ৰশ্ন:- তোমালোক সন্তানসকলে আলোক স্তম্ভ (light house) হৈ পিতাৰ লগত কিয় যোগ লগোৱা?

*উত্তৰ:- কিয়নো তোমালোক সকলোকে এই নৰকৰূপী লুণীয়া সুঁতি (salty channel)ৰ পৰা পাৰলৈ লৈ যাব লাগে। তোমালোকে মুক্তিধাম আৰু জীৱনমুক্তিলৈ যাবৰ বাবে যোগত বহি সকলোকে আলোকৰ সন্ধান (searchlight) দিয়া। তোমালোক হৈছা আত্মিক পথ প্ৰদৰ্শক। তোমালোকে সকলোকে মিঠা ঘৰৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। সকলোকে জ্ঞান আৰু যোগৰ পাখি দিব লাগে।

*গীত:- হে প্ৰীতম আহি লগ কৰা...

ওম শান্তি। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যেতিয়া ৰাতি আন্ধাৰ হৈ যায় তেতিয়া প্ৰিয়তমাসকলৰ প্ৰীতম আহে অৰ্থাৎ প্ৰেমিকাসকলৰ প্ৰেমিক আহে। প্ৰেমিকা বুলি কিয় কোৱা হয়? কিয়নো আত্মা যেতিয়া শৰীৰৰ লগত থাকে প্ৰেমিকা হয়। প্ৰেমিকাসকলে অশৰীৰী প্ৰেমিকক মনত কৰে।

পিতাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোকে জানা পৰমপিতা পৰমাত্মা পৰমধামৰ পৰা আহি এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি পঢ়ায়! এয়া গোপন কথা শুনায়। পিতাই বুজাইছে – সন্তানসকল নিজকে অশৰীৰী আত্মা বুলি ভাবা। মই আত্মা, এয়া মোৰ শৰীৰ। আত্মাৰ এতিয়া নিশ্চয় হৈছে যে এতিয়া ঘোৰ অন্ধকাৰ অৰ্থাৎ তমোপ্ৰধান দুনিয়া। এই দুনিয়াৰ এতিয়া বিনাশ হ'ব। পিতা আহিছে আমাক লৈ যাবলৈ, অশৰীৰী হৈ উভতি যাওঁতে গভীৰ নিৰৱতা (dead silence) হৈ যায়। আত্মা যেতিয়া অশৰীৰী হয় তেতিয়া সেই ঘৰত (পৰমধামত) গভীৰ নিৰৱতা হয়, নহয়নে। ৰাতি আত্মা শৰীৰতে থাকে, কিন্তু ভাগৰি গৈ অশৰীৰী হৈ যায়। শৰীৰৰ সজাগতা নাথাকে, ইয়াকে টোপনি বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে ইয়াতে বহি নিজকে অশৰীৰী বুলি ভাবিবা, তেতিয়া শান্তিৰে গভীৰ নিৰৱতা হৈ যাব। ভাবিব, যে ইয়াত অশৰীৰী বহি আছে। ঘৰৰ পৰা এজন মানুহ ওলাই গ'লে কিমান নিৰৱ হৈ যায়! তেন্তে ইমান আত্মা গুচি যাব, সকলোৰে শৰীৰ শেষ হৈ যাব তেনেহ'লে কিমান নিৰৱ হৈ যাব! কৌটি কৌটি মানুহ মৰিব। সেয়া বেহদৰ ঘৰ নহয়নে। সকলো আত্মা উভতি যাব।

তোমালোকে জানা পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। যদি সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱা তেতিয়া সকলোৱে জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত পাৱন হৈ গ'ল, কিন্তু এনেকুৱাতো নহয়। পিতাই বহি সন্তানসকলৰ লগত কথা পাতে যে যেনেকৈ মই পৰমাত্মা তৰা হওঁ, তোমালোকেও তেনেকুৱা তৰা হোৱা। কেৱল মই জন্ম-মৃত্যুৰ চক্ৰত নাহোঁ। তোমালোকে জন্ম-মৃত্যুৰ চক্ৰলৈ আহি ৮৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। যেনেকৈ তোমালোক আত্মা হোৱা, ময়ো আত্মা। কিন্তু মহিমা সকলোৰে বেলেগ বেলেগ। ৰাষ্ট্ৰপতি, প্ৰধানমন্ত্ৰী সকলোৰে ভূমিকা বেলেগ বেলেগ। তেনেকৈ মোৰ ভূমিকাও বেলেগ। মই জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ (knowledgeful), এতিয়া সন্তানসকলক জ্ঞান দিওঁ। তোমালোকে জানা যে আমি বাবাৰ ঘৰলৈ যাওঁ। বাবা আহিছে লৈ যাবলৈ। বাবা আমাৰ পথ প্ৰদৰ্শক, মুক্তিদাতা, দুখৰ পৰা মুক্তি দিওঁতা। তোমালোক হৈছা পাণ্ডৱ সেনা। তোমালোকে জানা আমি যাত্ৰাত আছোঁ, আমাৰ পথ প্ৰদৰ্শক স্বয়ং পৰমপিতা পৰমাত্মা। তোমালোকেও ৰাস্তা দেখুওৱা। তেতিয়াহ'লে তোমালোক আত্মাৰ পথ প্ৰদৰ্শক হ'লা। তেওঁলোক ব্ৰাহ্মণ হৈছে শৰীৰৰ পথ প্ৰদৰ্শক। সকলোকে কোৱা – যাত্ৰাত যাবা নেকি? যেনেকৈ কোনোৱে যেতিয়া যাত্ৰাত যায় তেতিয়া নিজৰ ওচৰ সম্বন্ধীয়সকলক কয়, তেনেকৈ তোমালোককো পিতাই কৈছে যাত্ৰালৈ

যাবা নেকি? এই আত্মিক যাত্রা আত্মিক পথ প্রদর্শকসকলেহে শিকাব পাৰে। মিঠা ঘৰৰ ৰাস্তা তেওঁহে জানে। শাৰীৰিক পথ প্রদর্শকসকলে আত্মিক পথ প্রদর্শক বনাব পাৰে কিন্তু আত্মিক পথ প্রদর্শকে পিছে শাৰীৰিক পথ প্রদর্শক বনাব নোৱাৰে। পিতাই নকয় যে তোমালোক শাৰীৰিক যাত্ৰালৈ যোৱা। পথ প্রদর্শক তেতিয়াহে হ'ব পাৰিবা যেতিয়া দেখি আহিবা। এনেকুৱাতো কোনো নাই যিয়ে মিঠা ঘৰ দেখি আহিছা আৰু তালৈ লৈ যাবা। মিঠা ঘৰক তেওঁলোকে নাজানেই। আত্মাৰ পাখি ভাঙি গৈছে। যেতিয়ালৈ পিতা নাহে তেতিয়ালৈ পাখি পাব নোৱাৰে। মেৰামতি কোনেও কৰিব নোৱাৰে।। যোগৰ দ্বাৰাহে পাখি পাব। সকলোৱে উভতিব লাগিব। কোনোৱে যোগবলৰ দ্বাৰা বিকৰ্মাজীৱ হয়, কোনোৱে পিছে শাস্তি খাই হিচাপ-নিকাচ সমাপ্ত কৰে। এই সকলোবোৰ নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, নিজৰ বিকৰ্মৰ সাক্ষাৎকাৰ গৰ্ভত হয় তাৰ পিছত শাস্তি ভোগ কৰি বাহিৰলৈ ওলাই আহে। এতিয়াতো অগনন মানুহ মৰিব, সকলোৱে নিজৰ হিচাপ-নিকাচ সমাপ্ত কৰিব লাগিব। পুৰণি দুনিয়াৰ কৰ্মৰ লেন-দেন হিচাপ-নিকাচ সমাপ্ত কৰি এতিয়া তোমালোকে নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে পুঁজি জমা কৰা।

পিতাই কয় - তোমালোকে মোৰ স্মৃতিত থাকা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, আকৌ স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰালে তোমালোকৰ বহুত সম্পত্তি জমা হ'ব। যোগৰ দ্বাৰা স্বাস্থ্য আৰু জ্ঞানৰ দ্বাৰা সম্পত্তি পোৱা যায়। যিমনে পিতাক স্মৰণ কৰিবা নিৰোগী কায় পাৰা। দুনিয়াৰ মানুহে এই কথা নাজানে। তেওঁলোকে বিষ্ণুক চক্ৰধাৰী বুলি ভাবে। শংখ, চক্ৰ, গদা, পদ্ম আদি তেওঁক দিছে। তেওঁ জানো শংখ বজাব লাগে। এয়াতো তোমালোকৰ ওচৰত আছে। তোমালোকে শংখ বজোৱা। তোমালোকে কোৱা মনমনাভৱ, মধ্যাজী ভৱ। কিমান সহজ। তোমালোক হৈছা আলোকস্তম্ভ। সকলোকে মুক্তিধামৰ ৰাস্তা দেখুওৱা, পুনৰ জীৱনমুক্তিলৈ আহিবা। যোগ লগোৱা। নৰক, লুণীয়া সুঁতিৰ পৰা পাৰলৈ যাবলৈ আলোকৰ সন্ধান দিয়া। মুক্তিধামলৈ যাব লাগে। পুনৰ আলোকৰ সন্ধান দিয়া, ইয়াত জীৱনমুক্তিলৈ আহিব লাগে। এই বেহদৰ নাটক যি ওকণিৰ নিচিনাকৈ চলি থাকে। আমি অভিনেতা, আমাৰ এই নাটকত ৮৪ জন্মৰ ভূমিকা আছে। ভগৱানে আহি সহজ ৰাজযোগ শিকাই আছে, এয়া কোনেও নাজানে। ভগৱান আহিবই লাগে কল্পৰ সংগম যুগত। তোমালোকে এতিয়া জানিছা কল্পৰ আগতেও সংগম যুগত লগ পাইছিলো আৰু লগ পাই থাকিম। বহুত সন্তানে লগ কৰিব। কিছুমান সন্তানে কুসংগলৈ আহি পঢ়া এৰি দিয়ে। চলোতে চলোতে কাৰোবাৰ লগত অন্তৰ লাগি গ'লে তেতিয়া পঢ়াৰ নিচা নোহোৱা হৈ যায়। ব্ৰহ্মচৰ্যত থাকিলে পঢ়াৰ নিচা ভাল হয়। কোনোবাজনেহে বিয়াৰ পিছতো পঢ়া-শুনা কৰে। পিছত কোনোৱে ভালদৰে পাচ কৰে, কাৰোবাৰ সময় লাগে কিয়নো বিকাৰত যোৱাৰ পিছত ধাৰণা নহয়। ৰাজবিদ্যাই হওক বা আত্মিক বিদ্যাই হওক আত্মায়ে ধাৰণা কৰে। আইনজ্ঞৰ সংস্কাৰ আত্মাত থাকিলে তেতিয়া আত্মাই সেই সংস্কাৰ লৈ যায়। পুনৰ জন্ম লৈ আইন পঢ়াত লাগি যায়। তোমালোকে ইয়াত আইন, অভিযন্তা আদি পঢ়াৰ দৰকাৰ নাই। স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে তোমালোকৰ বুদ্ধি সতোপ্ৰধান হৈ থাকে। তোমালোকে জানা যেনেকৈ কল্পৰ আগতে মহল বনাইছিলো এনেকৈয়ে আমি তাত গৈ মহল বনোৱাত লাগি যাম। নাটকে সেয়াই কৰাব যি কল্পৰ আগতে কৰাইছিল। কোনো মেহনত কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। বাকী ভাষাতো শিকিবই লাগিব। তাত স্কুল আদিলৈ বিমানত যাব। বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ ঘৰ হ'ব। ধৰি লোৱা যিমান অঞ্চলত আবু আছে সিমান অঞ্চলত এটা ঘৰ হ'ব। পুনৰ আবুৰ সমান অঞ্চলত আনটো মহল হ'ব। মাটি বহুত থাকিব। প্ৰজাসকলৰো বহুত ডাঙৰ অঞ্চল, ডাঙৰ ডাঙৰ মহল থাকিব। এতিয়া চোৱা বোম্বে (মুম্বাই)ত কিমান মানুহ আছে, পিছত বম্বে নাথাকিব। কৰাচীও নাথাকিব। সকলো মিঠা পানীৰ ওপৰত হ'ব। সকলো নিজৰ নিয়ন্ত্ৰণত থাকিব। বাধা পালেহে নদী উভটি ব'ব। সকলো তত্ব নিয়ন্ত্ৰণত থাকিব। তোমালোকে প্ৰকৃতিৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। ৫ তত্বৰ ওপৰত তোমালোকৰ ৰাজ্য চলিব। কেতিয়াও চঞ্চলতা নকৰিব।

তেনেহ'লে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগিব। পিতাই কয় কাম মহাশক্ৰ হয়, ইয়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱা, নহ'লে সম্পত্তি নোপোৱা। এই সময়ত ফেল হ'লে কল্প-কল্প ফেল হৈ যাবা, পুনৰ সুযোগ নাপাবা। সেই (লৌকিক) পঢ়াত ফেল হ'লে দ্বিতীয় বাৰ পঢ়িব পাৰি। ইয়াতে পুনৰ এই সুযোগ নাপাবা। কল্প কল্পৰ বাবে সুযোগ। প্ৰাপ্তি বহুত উচ্চ। বুজাব লাগে - সন্ন্যাসীসকলে কয় দুয়োজন (স্ত্ৰী-পুৰুষ) একেলগে থাকি পৱিত্ৰ হৈ থকাটো অসম্ভৱ। তোমালোকে কোৱা - নহয়, সম্ভৱ।

সন্ন্যাসীসকলৰ বাবে অসম্ভৱ কিয়? কিয়নো তেওঁলোকৰ হঠযোগ, ঘৰ-বাৰী এৰি যায়। পুনৰ সেই শংকৰাচাৰ্য আহিব। ভাৰত পতিত হ'ব ধৰোতে তেতিয়া সন্ন্যাসীসকলে আহি সহযোগ কৰে। সেই সেৱাৰ তেওঁলোকে ফল পায় যাৰ বাবে চৰকাৰৰো গুৰু হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ সকলোতকৈ বেছি মান আছে। তোমালোকৰ নিচিনা উপাৰ্জন তেওঁলোক কোনেও কৰিব নোৱাৰে। যিসকল গৰীৱে এক পইচা দিয়ে তেওঁলোকেও মহল পাই যায়। প্ৰত্যক্ষ ফলৰ সাক্ষাৎকাৰ দিব্য দৃষ্টিৰে হয়। দিব্য দৃষ্টি দাতা আহি তোমালোকক পঢ়ায়। নহ'লে লক্ষ্য উদ্দেশ্যৰ কথা কেনেকৈ জানিব, সেইবাবে মাতৃসকলক সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ। মীৰাই কিমান তপস্যা কৰিলে, কিন্তু তেওঁ কোনো বৈকুণ্ঠৰ মালিক হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় সাক্ষাৎকাৰ মই কৰাওঁ। এক চেকেণ্ডত দিব্য দৃষ্টি পোৱা বাবে বৈকুণ্ঠলৈ গৈ নাচিবলৈ ধৰে। ইয়াত কোনো তপস্যা আদিৰ কথা নাথাকে। ভক্তি মাৰ্গত প্ৰবল ভক্তি কৰাৰ পিছত সাক্ষাৎকাৰ হয়। দিব্য দৃষ্টিৰ চাবি মোৰ হাতত থাকে। সেয়া মই কাকোৱেই নিদিওঁ। ভক্তি মাৰ্গত তাত বহি সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ। তোমালোক সন্তানসকলক বিশ্বৰ মালিক বনাওঁ। দুনীয়াত বহু ধৰণৰ মানুহ আছে। কোনোৱে ধনত মগ্ন, কোনোৱে বিজ্ঞানত মগ্ন, কোনোৱে কিহত... কিন্তু তোমালোকৰ আগত সেই সকলোবোৰ কড়ি তুল্য। সকলো ধন মাটিৰ লগত মিলি যাব। সকলো ভস্ম হৈ যাব। কাৰোবাৰ ধূলিৰ লগত মিহলি হৈ যাব... চোৰেও বহুত লুটিব। প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ সমনীয়াক ভাল পায়। আনক দেখিলেই গৰম হৈ যায়। দিনে প্ৰতিদিনে দেখিবা যে কিমান মানুহ মৰিব, সকলোৱে বিচাৰে যে প্ৰত্যেকে নিজৰ জন্ম ঠাইলৈ গুচি যাওক, সেয়ে নিজৰ দেশৰ পৰা বহিষ্কাৰ কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰি সম্পত্তি লোৱা। জানিছা যে আমি অশৰীৰী আত্মা হওঁ, ৮৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰো। কিমান কৌটি আত্মা আছে। সকলোৰেতো জীৱন কাহিনী কোৱা নহয়। মূখ্য বোৰহে কোৱা হয়। মূখ্য হৈছা তোমালোক, তোমালোকৰে মন্দিৰ বনোৱা হয়। জগত অস্বা, জগত পিতাৰ সন্তানতো বহুত হ'ব। বৈকুণ্ঠৰো স্মৃতিচিহ্ন আছে। প্ৰকৃততে এওঁলোকৰ চৈতন্য মন্দিৰ হৈছে সত্যযুগ। জড় মন্দিৰত স্বৰ্গৰ সকলো অভিনেতা একেলগে আহিব নোৱাৰিব। এয়া মন্দিৰ হ'ল আৰ্হি আকাৰত, স্মৃতিচিহ্ন। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ কিমান সৰু। সত্যযুগ চৈতন্য মন্দিৰ কিমান ডাঙৰ হ'ব! কিমান বাগ বাগিচা হ'ব। এই মোগল গাৰ্ডেন (Mughal Garden) তাৰ তুলনাত একোৱেই নহয়। তাৰ ফল আদি কেনেকুৱা হ'ব সেই কথা নুসুধিবাই। দিন ৰাতিৰ পাৰ্থক্য। যেনেকৈ বৃক্ষ পুৰণি হ'লে ফল দি দি শেষ হৈ যায়। কোৱা হয় বৃক্ষ এতিয়া ধ্বংসপ্ৰাপ্ত হৈ গৈছে। ইয়াৰ সকলো বস্তু শেষ হৈ যাব। তাত আম অতি উত্তম হ'ব। আমি এতিয়া শ্ৰীমতত ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছো। তেনেহ'লে শ্ৰীমতত চলিব লাগিব নহয়নে। কোনো কঠিন কাম নহয়। এটা জন্ম পৰিত্ৰ হৈ থাকিলে ২১ জন্ম ৰাজত্ব কৰিবা। তেন্তে এনে কোন হ'ব যিয়ে পৰিত্ৰ নহ'ব। শ্ৰীমতত নচলিব।

তোমালোকে জানিছা ভাৰত সত্য খণ্ড আছিল। ইয়াত সাঁচা বাদছাহ আছিল। এতিয়া হৈছে মিছা খণ্ড। সকলো কথাতে মিছা কৈ দিয়ে। কৈ দিয়ে অমুকে জ্যোতিৰ লগত মিলি গ'ল অথবা নিৰ্বাণধামত গ'ল। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে নিৰ্বাণধাম হৈছে থকা ঠাই। তোমালোকে প্ৰতিটো কথা যথার্থভাৱে কোৱা। পিতাক সত্য বুলি কোৱা হয়। তেওঁ সত্যখণ্ডৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ভক্তসকলে জন্মই জন্মই ভগৱানক মনত কৰে। কিন্তু ভগৱানৰ পৰিচয় নাজানে। সেই প্ৰীতমে এতিয়া ৰাজ্য ভাগ্য দি নিজে আঁতৰি যায়। সেই কাৰণেইতো কোৱা হয় আপোনাৰ গতি মতি আপুনিৰেই জানা। তেন্তে নিশ্চয় অন্য কোনেও নাজানে। হে প্ৰভু আপোনাৰ গতি মতি আপুনিৰেই জানা.. আন কোনেও নাজানে। শ্ৰীমতৰে কি হ'ব? গতি সংগতি... সেয়াও তোমালোকে জানা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই শ্ৰীমত দিছে – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক মনত কৰা। শিক্ষকে এনেকুৱা প্ৰতিজ্ঞা কৰাব জানো? মই তোমালোকক আইনজুৰ আসনত বহুৱাম। তেওঁলোকে নিজে পঢ়ি আইনজুৰ আসনত বহিব। পিতাই কয় – যিমনে স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া যোগৰ দ্বাৰা সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত হ'বা। স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ আত্মা যেন মোৰ ওচৰলৈ আহি আছে। নিজৰ ওচৰত স্মৰণৰ তালিকা ৰাখিব লাগে। কাৰোবাৰ স্মৃতিৰ তালিকা আধা ঘণ্টা, কাৰোবাৰ ১ ঘণ্টা ১৫ মিনিট হ'ব। কাৰোবাৰ ৫ মিনিটো নহয়। কাৰোবাৰ বহুত ভাল তালিকা হোৱা দেখা যায়। এয়াও তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। স্কুলত শিক্ষক অথবা বিদ্যাৰ্থীয়ে নিজে বুজি পায় কিমান নম্বৰত আহিব। ইয়াতেতো

ক্ৰমিক নম্বৰ অনুসৰি বহাব নোৱাৰে। মন ভাঙি যায়, সেয়েহে এতিয়া মালা বনাব নোৱাৰে। মায়াই ভাল ভাল সকলকো তল ওপৰ কৰি দিয়ে। শ্ৰীমতত নচলিলে মায়াই ঘোচা মাৰি দিয়ে। ইয়াতেই মেহনত। আমি এতিয়া পৰমধামলৈ যাম। ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰিলো। বাবাই আমাক নিবলৈ আহিছে। তেনেহ'লে সেই পিতাক মনত কৰিব লাগে, আনকো মন্ত্ৰ দিব লাগে। কোনো মন্ত্ৰ জপ কৰিব নালাগে। গুৰুসকলে বিভিন্ন ধৰণৰ মন্ত্ৰ দিয়ে। পিতাই কয় – প্ৰীতমক স্মৰণ কৰা। প্ৰীতম আহিছে প্ৰিয়তমাসকলৰ ওচৰলৈ, যিসকলে তেওঁক মনত কৰে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) কুসংগৰ প্ৰভাৱত আহি কেতিয়াও পঢ়া এৰিব নালাগে। কোনো দেহধাৰী প্ৰতি অন্তৰ লগাব নালাগে।
- (2) পাপৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ বিধি 'স্মৰণ', সেইবাবে স্মৰণৰ তালিকা ৰখা দৰকাৰ। স্মৃতিত থাকিবলৈ নিজে নিজৰ লগত প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে।

*বৰদান:- সকলো সম্বন্ধৰ দ্বাৰা পিতাক নিজৰ বনাই একৰসত থাকোতা নষ্টোমোহা, স্মৃতিস্বৰূপ হোৱা।

নষ্টোমোহা, স্মৃতি স্বৰূপ হোৱাৰ বাবে সকলো সম্বন্ধৰে পিতাক নিজৰ কৰি লোৱা। কোনো দৈহিক সম্বন্ধত বুদ্ধি আকৰ্ষিত হ'ব নালাগে। যদি কোনোবা ফালে আকৰ্ষণ হয় বুদ্ধি ভ্ৰমি ফুৰিব। পিতাৰ স্মৃতিত বহিবা আৰু স্মৃতি তেওঁৰ আহিব যাৰ প্ৰতি মোহ থাকিব। কাৰোবাৰ মোহ থাকিব পইচাৰ প্ৰতি, কাৰোবাৰ অলংকাৰৰ প্ৰতি, কাৰোবাৰ কিবা সম্বন্ধত... য'ত থাকিব সেইফালে বুদ্ধি যাব। যদি বাৰে বাৰে বুদ্ধি গৈ থাকে তেতিয়া একৰস হৈ থাকিব নোৱাৰিবা।

*গ্লোগান:- প্ৰকৃতিক দাসী বনাই দিয়া তেতিয়া উদাসীনতা নোহোৱা হৈ যাব।

!!ওম শান্তি!!

***